

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA UOKiK W POZNANIU**
ul. Zielona 8, 61-851 Poznań
Tel. (0-61) 852-15-17, 852-77-50, Fax (0-61) 851-86-44
E-mail: poznan@uokik.gov.pl

Poznań, dnia 27 grudnia 2012 roku

RPZ-411/8/12/ARu

DECYZJA Nr RPZ 43 /2012

I. Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. nr 50 poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania antymonopolowego, wszczętego z urzędu przeciwko Gminie Dopiewo:

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

I. na podstawie art. 11 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się** działania Gminy Dopiewo **za praktykę ograniczającą konkurencję**, określoną w art. 9 ust. 1 ww. ustawy, tj. nadużywanie pozycji dominującej na lokalnym rynku organizowania usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Dopiewo, polegającego na wymuszaniu od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego darowizn przeznaczonych na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 31 grudnia 2011 roku

II. na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z naruszeniem zakazu, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ww. ustawy, **nakłada się** na Gminę Dopiewo **karę pieniężną** w wysokości 5.015 zł (słownie: pięć tysięcy piętnaście zł), płatną do budżetu państwa.

Uzasadnienie

W dniu 9 lutego 2012 roku Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatura w Poznaniu (dalej: Prezes Urzędu), w związku z otrzymanym zawiadomieniem od Powiatowego Rzecznika Konsumentów w Poznaniu, wszczął z urzędu postępowanie wyjaśniające mające na celu wstępne ustalenie, czy działania Gminy Dopiewo dotyczące pobierania darowizn od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego przeznaczonych na rozbudowę gminnej

infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej uzasadniają wszczęcie postępowania antymonopolowego.

W toku postępowania ustalono, że podmioty zamierzające przyłączyć się do przyłącza wodociągowego lub kanalizacyjnego zobowiązane są wypełnić formularz wniosku, który zawiera oświadczenie o brzmieniu „*Jednocześnie oświadczam i zapewniam, że przekażę na rzecz Gminy darowiznę w kwocie 1 050 zł / 1 250 zł / 1 850 zł na rachunek bankowy (...), która to kwota przeznaczona będzie na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej / kanalizacyjnej*”. Kwota w wysokości 1 850 zł dotyczy wniosku na budowę przyłącza od studni na posesji do budynku mieszkalnego, kwota 1 250 zł wniosku na budowę przykanalika od kolektora do studni na posesji, zaś kwota 1 050 zł wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego.

Prezes Urzędu zwrócił się do części osób, które w latach 2011 – 2012 wniosły darowiznę na rzecz Gminy, o wskazanie okoliczności, jakie towarzyszyły przekazaniu darowizny. Jakkolwiek kilka osób wskazało, że darowizna miała całkowicie dobrowolny charakter, niemniej jednak pozostałe osoby, które udzieliły odpowiedzi podkreśliło, że wniesienie darowizny było koniecznym warunkiem wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego. Część osób podniosła też, że wpłata darowizny motywowana była obietnicą zwolnienia lub obniżenia opłaty adiacenckiej, którą miała naliczać Gmina (kwota darowizny miała być zaliczona w poczet opłaty adiacenckiej, a do uregulowania pozostałaby suma wynikająca z różnicy pomiędzy naliczoną opłatą adiacencką a kwotą wpłaconej darowizny) do czego jednak nie doszło. Ponadto niektóre osoby wskazały, że deklaracja wpłaty była integralną częścią wniosku o dokonanie przyłącza, który był ogólnie dostępny na stronie internetowej Gminy Dopiewo, stąd rozumiały to jako warunek uzyskania zgody.

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego dała podstawę do wszczęcia przeciwko Gminie Dopiewo, postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2012 roku, postępowania antymonopolowego, w związku z podejrzeniem stosowania przez Gminę Dopiewo praktyki ograniczającej konkurencję, określonej w art. 9 ust. 1 ww. ustawy, tj. nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku organizowania usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków obejmującym obszar Gminy Dopiewo, polegającego na wymuszaniu od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego darowizn przeznaczonych na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej.

Równocześnie postanowieniem z tego samego dnia zaliczono w poczet materiałów postępowania antymonopolowego całość materiałów zebranych w toku postępowania wyjaśniającego RPZ-400/3/12/ARu.

Ustosunkowując się do przedstawionego przez Prezesa Urzędu zarzutu, pismem z dnia 6 września 2012 roku Gmina Dopiewo podniosła, że nie są Gminie znane przypadki, aby stosowała świadomy nacisk lub presję na podmioty lub mieszkańców pragnących dokonać przyłączenia swoich posesji do istniejących sieci wodociągowych i kanalizacji sanitarnej poprzez sugerowane wymuszanie darowizn na rzecz rozbudowy ww. sieci, świadczyć o tym może m.in. liczba podłączanych posesji do ww. sieci, która w latach 2009 – 2011 znacznie przekroczyła liczbę wpłaconych darowizn, jednakże prawdą jest, że z uwagi na ograniczone środki finansowe w budżecie gminnym oraz skalę niezaspokojonych potrzeb w zakresie budowy ww. sieci, Gmina zwracała się z prośbą do mieszkańców o finansowe wsparcie w formie wniesienia darowizn.

W toku postępowania Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Na terenie Gminy Dopiewo w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków prowadzą działalność gospodarczą trzy przedsiębiorstwa, które posiadają

status przedsiębiorstwa wodociągowo - kanalizacyjnego w rozumieniu art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (j.t. Dz.U. z 2006 roku nr 123, poz. 858), mianowicie:

- Zakład Usług Komunalnych Sp. z o.o. ul. Wyzwolenia 15 62-070 Dopiewo;
- Spółka Wodna ds. Eksploatacji Wodociągu w Dopiewie ul. Łąkowa 1a 62-070 Dopiewo;
- Aquanet S.A. ul. Dolna Wilda 126 61-492 Poznań.

Gmina Dopiewo jest 100% udziałowcem Zakładu Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Dopiewie (dalej też ZUK), który jest jedynym dostawcą usług w gminie w zakresie zbiorowego odprowadzania ścieków oraz przeważającym w zakresie dostarczania wody.

Poniższa tabela obrazuje podział terenu gminy ze względu na przedsiębiorcę w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę oraz zbiorowego odprowadzania ścieków:

W zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę			
Lp.	Nazwa podmiotu	Teren działania - miejscowości	Tytuł prawny
1.	Zakład Usług Komunalnych sp. z o.o. ul. Wyzwolenia 15 w Dopiewie	m. Dąbrówka, Dąbrowa, Dopiewiec bez ul. Polnej, Pszennej i odcinka ul. Szkolnej od Dopiewa do przejazdu PKP w Dopiewcu, m. Gołuski, Lisówki, Joanka, m. Konarzewo bez odcinka ul. Dopiewskiej od posesji nr 97 do 147, Pałędzie, Trzcielina, m. Skórzewo, Podłoziny, Zakrzewo, Żarnowiec	własność i cz. na użyczenie
2.	Spółka Wodna do Eksploatacji Wodociągu ul. Łąkowa 1a w Dopiewie	m. Dopiewo, Dopiewiec ul. Polna, Pszena i cz. ul. Szkolnej od przejazdu PKP w Dopiewcu do ul. Polnej, m. Fiałkowo, Zborowo, Więckowice, Drwęsa	własność
3.	Aquanet S.A. Poznań	m. Skórzewo - rej. ul. Jaworowej od ul. Malwowej do studni wodomierzowej, ul. Przylesie, Lipowa oraz ul. Mieczkowska od granicy Poznania od włączenia w ul. Jaworową, ul. Szarotkowa po stronie Skórzewa dla posesji o nr nieparzystych od nr 145 do granicy z ul. Daliową w Poznaniu	w zakresie wody i ścieków rozliczenia pomiędzy ZUK Sp. z o.o. a Aquanet Poznań
W zakresie zbiorowego odprowadzania ścieków			
Lp.	Nazwa podmiotu	Teren działania - miejscowości	Tytuł prawny
1.	Zakład Usług Komunalnych sp. z o.o. ul. Wyzwolenia 15 w Dopiewie	m. Dąbrówka, cz. Dąbrowy, Dopiewiec, Dopiewo, Pałędzie, Konarzewo, Skórzewo, Zakrzewo	własność i cz. na użyczenie

Źródło: Opracowanie własne.

W zakresie odbioru ścieków, usługi nie pokrywają całości obszaru gminy, w związku z czym na pozostałym terenie, tj. miejscowości: Drwęsa, Fiałkowo, Lisówki, Trzmielin, Podłoziny, Podgaj, Więckowice, część Pokrzywnicy, Zborowo oraz Żarnowiec odbiorem ścieków poprzez wywóz taborem asenizacyjnym zajmują się prywatni przedsiębiorcy.

Dowód: Pismo Gminy Dopiewo z dnia 6 września 2012 roku (k. 193-194 akt post. administr.)

Inwestor zainteresowany przyłączeniem do sieci wodociągowej lub sieci kanalizacji sanitarnej musi zwrócić się do Urzędu Gminy Dopiewo z formalnym wnioskiem o wyrażenie zgody na budowę przyłącza. Formularze wniosków dostępne były zarówno na stronie internetowej Gminy Dopiewo, jak i bezpośrednio w Urzędzie Gminy Dopiewo.

Wniosek na budowę przyłącza od studni posesji do budynku mieszkalnego zawierał: określoną miejscowość – Dopiewo oraz wykropkowane miejsce na wpisanie daty wypełnienia wniosku, poniżej było miejsce na wskazanie wnioskodawcy / inwestora. Następnie, jako podmiot do którego zwracano się z prośbą wpisano Wójta Gminy Dopiewo wraz z adresem „62-070 Dopiewo, ul. Leśna 1C”. Poniżej wpisany był tytuł wniosku: „Dotyczy: wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza kanalizacji sanitarnej”, po czym zdanie o treści: „Proszę o wyrażenie zgody na wykonanie przyłącza kanalizacji sanitarnej w miejscowości do budynku mieszkalnego / innego przy ul. dz. nr ewid.”. W wykropkowane miejsca inwestor wpisywał odpowiednie dane dotyczące swojej nieruchomości. Następnie zamieszczone było oświadczenie o treści: „Jednocześnie oświadczam i zapewniam, że przekażę na rzecz Gminy darowiznę w kwocie 1 850 zł na rachunek bankowy w Poznańskim Banku Spółdzielczym Oddział w Dopiewie (...), która to kwota przeznaczona będzie na rozbudowę gminnej infrastruktury kanalizacyjnej”. Formularz zawierał również dopisek, że w załączeniu znajduje się mapa zasadnicza obejmująca swym zasięgiem nieruchomość oraz oświadczenie o treści: „Przyjmuję do wiadomości, że warunkiem zrzutu ścieków jest wykonanie w/w przykanalika zgodnie z otrzymanymi z ZUK Dopiewo warunkami technicznymi wraz z wykonaniem przyłącza, jego zainwentaryzowanie na koszt własny, odbiór przykanalika oraz przyłącza a także podpisanie z Zakładem Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Dopiewie, ul. Wyzwolenia 15 umowy na zrzut ścieków”. Na samym końcu pozostawiono wykropkowane miejsce na podpis wnioskodawcy;

Wniosek dotyczący przyłącza wodociągowego zawierał miejsce na wpisanie daty, danych wnioskodawcy oraz określony podmiot Wójta Gminy Dopiewo jako właściwy do zwracania się z niniejszym wnioskiem. Następnie jako tytuł wniosku wpisano „Dotyczy: wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego”. Następnie zawarto sformułowanie „Proszę o wyrażenie zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego w miejscowości do posesji przy ul. dz. nr ewid. zgodnie z wydanymi warunkami technicznymi włączenia do sieci wodociągowej i załączoną dokumentacją techniczną”. Poniżej zamieszczono oświadczenie: „Jednocześnie oświadczam i zapewniam, że przekażę na rzecz Gminy darowiznę w kwocie 1 250 zł na rachunek bankowy w Poznańskim Banku Spółdzielczym Oddział w Dopiewie (...), która to kwota przeznaczona będzie na rozbudowę gminnej infrastruktury kanalizacyjnej” z dopiskiem „Proszę także o rozłożenie ww. płatności na rat.” oraz „Przyjmuję do wiadomości, że warunkiem poboru wody jest wykonanie w/w przyłącza i zwolnionego pasa drogi zajętej na czas wykonywania robót (na podstawie uzyskanej decyzji wydanej przez Wójta Gminy), a także podpisanie z Zakładem Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Dopiewie, ul. Wyzwolenia 15 umowy na pobór wody.” oraz miejscem na podpis wnioskodawcy. Wniosek zawierał na samym dole strony oświadczenie Wójta Gminy: „Oświadczam, że w imieniu Gminy darowiznę tę przyjmę oraz, że uzyskane w ten sposób środki w ramach gminnego funduszu ochrony środowiska przeznaczone zostaną na realizację dalszego rozwoju infrastruktury technicznej związanej z wodociągami gminy.” – z miejscem na podpis Wójta Gminy Dopiewo;

Wniosek dotyczący budowy przykanalika od kolektora do studni na posesji – podobnie jak wyżej opisane wnioski, zawierał miejsce na datę, wnioskodawcę oraz był skierowany do Wójta Gminy Dopiewo. Tytuł wniosku brzmiał: „Dotyczy: wyrażenia zgody na wykonanie przykanalika kanalizacji sanitarnej”. Poniżej zamieszczono prośbę o treści: „Proszę o wyrażenie zgody na wykonanie przykanalika kanalizacji sanitarnej w miejscowości do posesji przy ul. dz. nr ewid.”, a dalej oświadczenie dotyczące darowizny: „Jednocześnie oświadczam i zapewniam, że przekażę na rzecz Gminy darowiznę w kwocie 1 050 zł na rachunek bankowy w Poznańskim Banku Spółdzielczym Oddział w Dopiewie (...), która to kwota przeznaczona będzie na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej”. Następnie było umieszczone oświadczenie: „Przyjmuję do wiadomości, że warunkiem zrzutu ścieków jest wykonanie w/w przykanalika zgodnie z otrzymanymi z ZUK Dopiewo warunkami technicznymi wraz z

wykonaniem przyłącza, jego zainwentaryzowanie na koszt własny, odbiór przykanalika oraz przyłącza a także podpisanie z Zakładem Usług Komunalnych Sp. z o.o. w Dopiewie, ul. Wyzwolenia 15 umowy na zrzut ścieków”.

Po otrzymaniu zgody, inwestor był kierowany, w przypadku sieci wodociągowej, do ZUK lub Spółki Wodnej do Eksploatacji Wodociągu celem uzyskania warunków technicznych na wykonanie przyłącza wodociągowego. W przypadku kanalizacji sanitarnej, inwestor występował z wnioskiem tylko do ZUK. Po wykonaniu przyłącza, roboty podlegały odbiorowi technicznemu – spisany był protokół odbioru urzędnika.

Dowód: Wniosek z dnia 19 sierpnia 2010 roku (k. 85 akt post. administr.)

Wniosek z dnia 21 lipca 2010 roku (k. 89 akt post. administr.)

Pismo Gminy Dopiewo z dnia 20 lutego 2012 roku (k. 15 – 19 akt. post. administr.)

Wniosek o wyrażenie zgody na wykonanie przyłącza był konieczny do każdego rodzaju przyłącza do sieci, niezależnie od podmiotu, który na danym obszarze świadczył usługę.

Wzory wniosków o wyrażenie zgody na przyłączenie do sieci obowiązywały i były stosowane od września 2008 roku do 2011 roku. Obecnie, tj. od 2012 roku zagadnieniami przyłączenia do sieci zajmuje się ZUK, który posługuje się wzorem „Wniosku o wydanie warunków technicznych na wykonanie przyłącza wodociągowego/przyłącza kanalizacyjnego. Wniosek ten nie zawiera wzmianki o darowiznie. W piśmie z dnia 28 września 2012 roku Gmina wyjaśniła nadto, że 7 osób, które w 2012 roku dokonały wpłaty darowizny faktycznie podpisały wniosek i zadeklarowały przekazanie darowizny jeszcze w 2011 roku.

Dowód: Pismo Gminy Dopiewo z dnia 20 lutego 2012 roku (k. 16 i 36 akt post. administr.)

Pismo Gminy Dopiewo z dnia 6 września 2012 roku (k. 193 – 196 akt post. administr.)

Pismo Gminy Dopiewo z dnia 28 września 2012 roku (k. 208 – 210 akt post. administr.)

Gmina wskazała, że w ramach rozbudowy infrastruktury wodociągowej wybudowała nową hydrofornię i stację uzdatniania wody w Jance. Infrastruktura kanalizacji sanitarnej budowana jest w ramach środków własnych oraz środków pomocowych, w tym do roku 2011 z darowizn. W ramach tej infrastruktury Gmina wybudowała dwie oczyszczalnie ścieków tj. oczyszczalnię w Dopiewie i w Dąbrówce oraz rozbudowała oczyszczalnię w Skórzewie przyjętą od Spółdzielni Mieszkaniowej Ławica. Środki uzyskane z darowizn wsparły inwestycje prowadzone przez Gminę takie jak:

- budowa kanalizacji sanitarnej w Dopiewie – ul. Akacyjowa, Stawna, Ks. A. Majcherka, Wysoka;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Dopiewie – ul. Młyńska;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Dąbrowie i Pałędziu (po dwa etapy w Dąbrowie i Pałędziu);
- budowa kanalizacji sanitarnej w Skórzewie – etap I i II;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Skórzewie – rejon ul. Stawnej i Poznańskiej;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Skórzewie – ul. Skórzewska – rejon ronda;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Skórzewie – ul. Czereśniowa;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Zakrzewie – ul. Niezlomnych, Długa, Krótka;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Zakrzewie – ul. Gajowa, Krótka, Poznańska;
- budowa kanalizacji sanitarnej w Zakrzewie – ul. Sosnowa;
- projekt rozbudowy oczyszczalni ścieków w Dąbrówce.

Dowód: Pismo Gminy Dopiewo z dnia 20 lutego 2012 roku (k. 15-16 akt post. administr.) oraz pismo z dnia 6 września 2012 roku (k. 195 akt post. administr.)

Prezes Urzędu zwrócił się do osób, które w latach 2011 – 2012 wniosły darowiznę, o wskazanie okoliczności towarzyszących przekazaniu darowizny. Pismo zostało wysłane do 69 osób, których dane przekazała Gmina Dopiewo.

Dowód: Pismo Prezesa Urzędu z dnia 6 lipca 2012 roku (k. 163 akt post. administr.) oraz pismo z dnia 4 października 2012 roku (k. 211 akt post. administr.)

Udzielając odpowiedzi wskazywano m.in.:

- „warunkiem otrzymania zgody od Gminy Dopiewo na włączenie do systemu wodociągowego, a tym samym wykonanie przyłącza była konieczność wpłaty darowizny na rzecz gminy w wysokości 1050 zł”;
- „urzędnicy Gminy Dopiewo sugerowali wpłatę darowizny na rozwój infrastruktury technicznej w związku z możliwością podłączenia się do sieci kanalizacyjnej, potem można się ubiegać o dokonanie właściwego podłączenia. Ponadto w piśmie od Gminy Dopiewo dotyczącym informacji o możliwości podłączenia się do sieci kanalizacji sanitarnej oraz obowiązku wystąpienia do Wójta Gminy Dopiewo o wyrażenie zgody na podłączenie się widniał dopisek o treści: Na podstawie funkcjonującej od lat w gminie umowy społecznej zwracamy się z uprzejmą prośbą o dokonanie darowizny na rzecz rozwoju infrastruktury technicznej na terenie Gminy Dopiewo w kwocie 1850 zł.”;
- „umowa darowizny została przeze mnie podpisana, co było podyktowane chęcią jak najwcześniejszego włączenia się do sieci, jak również zwolnieniem z opłaty adiacenckiej, którą to miała naliczać Gmina. Zwolnienie z opłaty adiacenckiej było możliwe po podpisaniu umowy darowizny i wpłaceniu określonej przez Gminę kwoty. W urzędzie poinformowano mnie, że jeżeli wejdzie w życie ustawa dotycząca opłat adiacenckich, to kwota darowizny będzie zaliczona w poczet owej opłaty, a do uregulowania pozostanie suma wynikająca z różnicy kwot (wplaconej a naliczonej)”;
- „deklaracja wpłaty była integralną częścią wniosku o dokonanie przyłącza, stąd rozumiałem to jako konieczność / warunek uzyskania zgody”;
- „przekazanie darowizny było warunkiem wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego, poinformowano mnie o tym w momencie, kiedy zapytałam się w urzędzie, czy najpierw można uzyskać zgodę, a dopiero później przekazać darowiznę. Otrzymałam wtedy informację, że dokument dotyczący zgody podpisany jest w momencie kiedy widzę potwierdzenie dokonania przelewu darowizny.”;
- „chcąc przyłączyć się do kanalizacji otrzymałam od Gminy Dopiewo umowę, zgodnie z którą miałam przekazać darowiznę w wysokości 1850 zł. Gdybym tego nie zapłaciła, nie miałabym podłączonej kanalizacji”;
- „aby uzyskać zgodę na wykonanie przyłącza kanalizacji sanitarnej zostałem zmuszony do podpisania umowy o darowiznę kwoty pieniężnej na rzecz Urzędu Gminy. Z tym potwierdzeniem dokonania wpłaty musiałem ponownie udać się do Urzędu Gminy po zgodę na podłączenie posesji do sieci kanalizacyjnej i spisanie umowy o zrzut ścieków z Zakładem Usług Komunalnych w Dopiewie”;
- „wykonanie przyłącza było uzależnione od darowizny na rzecz rozwoju infrastruktury Urzędu Gminy Dopiewo. Darowizna nie miała dobrowolnego charakteru, gdyż Urząd Gminy wywierał w pewien sposób presję na swoich mieszkańcach. W zamian za darowiznę istniała możliwość podłączenia do kanalizacji, w przypadku nie podpisania umowy darowizny możliwości podłączenia kanalizacji nie było”;

- „przekazana kwota pieniężna była w całości na wykonanie przyłącza kanalizacji sanitarnej. Umowa darowizny jaka została sporządzona przez Gminę Dopiewo nie miała charakteru dobrowolnego, gdyż w przypadku jej nie podpisania nie zostałabym podłączona pod w/w inwestycję, była to po prostu zapłata za wykonanie i podłączenie pod przyłącze kanalizacji sanitarnej. Bardzo mi zależy na kanalizacji, dlatego kwota pieniężna jaką zażądała Gmina została już uiszczona”;
- „warunkiem otrzymania zgody na wykonanie przyłącza kanalizacji sanitarnej było przekazanie na rzecz rozwoju infrastruktury technicznej Gminy Dopiewo darowizny”;
- „przekazanie na rzecz Gminy Dopiewo, przeznaczonej na rozbudowę gminnej infrastruktury kanalizacji sanitarnej było warunkiem podstawowym. W dniu, w którym udałam się do Gminy po uzyskanie zgody na ww. pozwolenie otrzymałam do podpisania umowę darowizny kwoty pieniężnej”;
- „chcąc włączyć moją posesję do kanalizacji sanitarnej zgłosiłam się do Urzędu Gminy Dopiewo z prośbą o wydanie zezwolenia. Już wcześniej dowiedziałam się od innych mieszkańców, że w związku z podłączeniem posesji do kanalizacji należy wpłacić wyznaczoną przez Urząd Gminy opłatę. Byłam przekonana, że muszę wpłacić wyznaczoną przez Urząd Gminy opłatę, ponieważ już kilka lat wcześniej ponosiłam podobne koszty związane z włączeniem mojej posesji do wówczas wybudowanej kanalizacji.”;
- „warunkiem umożliwiającym podłączenie mojej nieruchomości do gminnej sieci kanalizacyjnej było podpisanie umowy darowizny. Po okazaniu podpisanej umowy darowizny została wyrażona zgoda na podłączenie nieruchomości do kanalizacji. Darowizna na rzecz Urzędu Gminy miała charakter sugestii, jej brak uniemożliwiał podłączenie do kanalizacji a później miał skutkować naliczeniem dużo większej opłaty adiacenckiej z tytułu wzrostu wartości nieruchomości”;
- „zostaliśmy poinformowani, że nie mamy innego wyjścia, a dokonanie przyłącza jest zależne od dokonania darowizny. Ponadto poinformowano nas, że zgodnie z jakimś paragrafem kanalizacja podnosi wartość nieruchomości i w związku z tym musimy dać darowiznę. Jeśli tego nie zrobimy, to kanalizacja zostanie przyłączona, ale na drodze prawnej i tak zostanie wyegzekwowana darowizna zwiększona o koszty procesowe”.

*Dowód: Pisma do Prezesa Urzędu nadesłane w okresie od 11 do 17 lipca 2012 roku (k. 165 - 185 akt post. administr.)
Pisma do Prezesa Urzędu nadesłane w okresie od 11 do 26 października 2012 roku (k. 213 - 247 akt post. administr.)*

Dwie osoby spośród 23, które nadesłały odpowiedzi, wskazały, że darowizna miała całkowicie dobrowolny charakter i nie była w żaden sposób wymuszona przez Gminę. Poniżej fragmenty ww. pism:

- „oświadczam, iż darowizna na rzecz Gminy Dopiewo na kanalizację była całkowicie dobrowolna bez jakichkolwiek przymusów”;
- „oświadczam, że wpłatę (darowiznę) dokonałem całkowicie dobrowolnie bez żadnych nacisków oraz sugestii”.

Gmina oświadczyła, że nie prowadzi ewidencji zezwoleń wydanych bez wniesienia darowizny, jednakże z danych akt archiwalnych referatu finansowego Gminy wynika, że:

- w 2009 roku przyłączono do sieci wodnej i kanalizacyjnej [usunięto] nieruchomości, natomiast darowizny przyjęto od [usunięto] darczyńców, bez wpłaty darowizny przyłączono [usunięto] nieruchomości;

- w 2010 roku przyłączono do sieci wodnej i kanalizacyjnej [usunięto] nieruchomości, natomiast darowizny przyjęto od [usunięto] darczyńców, bez wpłaty darowizny przyłączono [usunięto] nieruchomości;
- w 2011 roku przyłączono do sieci wodnej i kanalizacyjnej [usunięto] nieruchomości, natomiast darowizny przyjęto od [usunięto] darczyńców, bez wpłaty darowizny przyłączono [usunięto] nieruchomości;
- w 2012 roku (w okresie od 1 stycznia do 10 lutego 2012 roku) darowizny przyjęto od [usunięto]*.

* Wpłata co prawda została dokonana w 2012 roku, ale deklaracja przekazania darowizny została podpisana w 2011 roku.

Dowód: Pismo Gminy Dopiewo z dnia 6 września 2012 roku (k. 195 akt post. administr.)

Łączna kwota przekazanych Gminie darowizn przedstawia się następująco:

Darowizny przekazane na rzecz Gminy Dopiewo			
Rok	2010	2011	1.01-10.02.2012
Kwota darowizny	[usunięto] zł	[usunięto] zł	[usunięto]zł
Liczba osób, które wpłaciły darowiznę na rzecz Gminy Dopiewo	[usunięto]	[usunięto]	[usunięto]*

Źródło: Opracowanie własne.

* Wpłata co prawda została dokonana w 2012 roku, ale deklaracja przekazania darowizny została podpisana w 2011 roku.

Dowód: Pismo Gminy Dopiewo z dnia 20 lutego 2012 roku (k. 16 - 17 akt post. administr.)

Gmina Dopiewo w piśmie z dnia 20 listopada 2012 roku wyjaśniła, że pierwsze postępowanie w sprawie naliczenia opłaty adiacenckiej wszczęto dnia 21 listopada 2011 roku. Postępowanie zostało wszczęte na podstawie uchwały nr XII/75/07 Rady Gminy Dopiewo z dnia 27 sierpnia 2007 roku w sprawie ustalenia stawek procentowych opłaty adiacenckiej z tytułu wzrostu wartości nieruchomości spowodowanego budową urządzeń infrastruktury technicznej na 50% różnicy między wartością, jaką nieruchomość miała przed wybudowaniem urządzeń infrastruktury – kanalizacji sanitarnej, a wartością jaką nieruchomość ma po ich wybudowaniu” oraz ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tekst jedn. Dz. U. z 2010 roku Nr 102 poz. 651 ze zm.). Ponadto w zakresie sieci kanalizacyjnej obowiązuje uchwała nr XV/136/11 Rady Gminy Dopiewo z dnia 28 listopada 2011 roku, ustalająca wysokość stawki procentowej opłaty adiacenckiej na 15% różnicy między wartością, jaką nieruchomość miała przed wybudowaniem urządzeń infrastruktury – kanalizacji sanitarnej, a wartością jaką nieruchomość ma po ich wybudowaniu. Od dnia 20 lutego 2012 roku do 20 listopada 2012 roku wydano 70 decyzji ustalających opłatę adiacencką. Ulice, na których wybudowano kanalizację sanitarną objęte opłatą adiacencką to:

- Zakrzewo – ulice: Niezlomna, Gajowa, Długa;
- Skórzewo – ulica Czereśniowa;
- Dopiewo – ulice: Ks. A. Majcherka, Wysoka, Akacyjowa, Młyńska, Stawna.

Dowód: Pismo Gminy Dopiewo z dnia 20 listopada 2012 roku (k. 250 - 251 akt post. administr.)

Gmina wskazała, że w stosunku do osób, które uścili darowizny stosowany jest art. 148 ust. 4 ustawy o gospodarce nieruchomościami zgodnie z którym, przy ustaleniu opłaty adiacenckiej, różnicę między wartością, jaką nieruchomość ma po wybudowaniu urządzeń infrastruktury technicznej, a wartością, jaką miała przed ich wybudowaniem, pomniejsza się o

wartość nakładów poniesionych przez właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości, na rzecz budowy poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej. Wniesiona darowizna traktowana jest jako wkład własny właściciela nieruchomości, o który pomniejszono ww. różnicę w wartościach nieruchomości i który jest uwzględniany w decyzji ustalającej opłatę adiacencką wobec tych osób.

Ponadto w ww. piśmie Gmina Dopiewo złożyła wniosek o przesłuchanie, w trybie art. 52 i 53 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, osób, które wniosły na rzecz Gminy Dopiewo darowiznę oraz udzieliły odpowiedzi na pismo Prezesa Urzędu, dotyczące oświadczenia, czy darowizna miała faktycznie dobrowolny charakter. Gmina uzasadniała wniosek faktem, że na podstawie oświadczeń, które w istocie stanowiły odpowiedzi na zwięzłe sformułowane przez Organ antymonopolowy pytania dotyczące okoliczności wniesienia darowizny na rzecz Gminy, trudno jest uzyskać pełną wiedzę odnośnie tych faktów, zmierzającą do ustalenia w sposób prawidłowy stanu faktycznego sprawy, w związku z tym wniosek ten jest konieczny i niezbędny do należytego wyjaśnienia sprawy.

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I.

Dla uznania, iż sprawa posiada charakter antymonopolowy niezbędne jest stwierdzenie, czy w okolicznościach sprawy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. W świetle art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, celem regulacji w niej przyjętej jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk monopolistycznych i ochrona interesów konsumentów. Ustawa ta znajduje więc zastosowanie tylko wówczas, gdy zostaje zagrożony bądź też naruszony interes publiczny polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku, będąc, w odniesieniu do przedsiębiorców, narzędziem chroniącym konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów zabezpieczającym ich interesy. Działaniami, które godzą w tak pojętą konkurencję będą tylko takie działania, które naruszają sferę interesów szerszego kręgu uczestników rynku, a więc nie dotyczą sytuacji pojedynczego przedsiębiorcy, lecz zaburzeń na rynku, rozumianych jako negatywne zjawiska zaburzające jego prawidłowe działanie. Takie stanowisko prezentuje Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, m.in. w wyrokach z dnia 28 maja 2001 roku (sygn. akt XVII Ama 82/00) i z dnia 4 lipca 2001 roku (sygn. akt XVII Ama 108/00). Znalazło ono również potwierdzenie w orzeczeniach Sądu Najwyższego, który w wyroku z dnia 29 maja 2001 roku (sygn. akt I CKN 1217/98) stwierdził, że publiczny charakter ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów powoduje, iż znajduje ona zastosowanie tylko wówczas, gdy zagrożony lub naruszony jest interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Każde bowiem działanie wymierzone w mechanizm konkurencji godzi w interes publiczny w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 roku, III SK 40/07, *OSNP 2009/19-20/272*). „Rynek funkcjonować może prawidłowo wówczas, gdy zapewniona jest możliwość powstania i rozwoju konkurencji. Ustawa chroni zatem konkurencję jako zjawisko o charakterze instytucjonalnym” (Uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2001 roku, sygn. akt I CKN 1271/98).

Zachowanie przedsiębiorców należy oceniać z punktu widzenia celów ustawodawstwa antymonopolowego, a mianowicie, gdy może ono wywołać skutki w postaci wpływu na ilość, jakość, cenę towarów lub zakres wyboru dostępny konsumentom lub innym nabywcom (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2008 roku, sygn. akt III SK 2/08). Ochrona konkurencji, jako mechanizmu funkcjonowania gospodarki, dokonywana jest nie tylko ze względu na interes innych przedsiębiorców, którzy wskutek stosowania praktyk

antykonkurencyjnych pozbawieni są możliwości skutecznego konkurowania na rynku. Praktyki ograniczające konkurencję godzą w ostatecznym wymiarze w interes odbiorców, a tym samym w dobrobyt konsumenta (ang. *consumer welfare*), poprzez pozbawienie odbiorców końcowych korzyści wynikających z konkurencji takich jak: większy wybór, lepsza jakość, niższe ceny oraz większa innowacyjność produktów i usług oferowanych na rynku (Decyzja Prezesa UOKiK z 2 listopada 2010 roku nr RPZ 26/2010; Decyzja Prezesa UOKiK z 15 czerwca 2011 roku nr RPZ 7/2011; Decyzja Prezesa UOKiK z 25 lipca 2011 roku nr DOK 6/2011).

Zakaz nadużywania pozycji dominującej odnosi się zarówno do praktyk o charakterze antykonkurencyjnym, które godzą w samo funkcjonowanie mechanizmu konkurencji, jak i do praktyk o charakterze eksploatacyjnym, które polegają na uzyskiwaniu przez przedsiębiorcę posiadającego pozycję dominującą od innych podmiotów (zarówno kontrahentów jak i konsumentów) świadczeń pozostających w dysproporcji ze świadczeniami na jakie mogliby liczyć w warunkach niezniekształconej konkurencji na rynku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2007 roku, III SK 17/06, LEX nr 489018). W przypadku praktyk mających charakter eksploatacyjny, przedsiębiorca posiadający pozycję dominującą wykorzystuje fakt ograniczonej konkurencji na rynku i ograniczonego wyboru po stronie kontrahentów lub konsumentów. Typowymi praktykami eksploatacyjnymi są: pobieranie przez dominanta nadmiernie wygórowanych cen (art. 9 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów) oraz narzucanie uciążliwych warunków umów przynoszących dominantowi nieuzasadnione korzyści (art. 9 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

Przepis art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera generalny zakaz nadużywania pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców, zaś w ust. 2 art. 9 ustawy wyliczono typowe przykłady takich nadużyć. Z uwagi na otwarty katalog tych praktyk, nie ma formalnych przeszkód, aby został on rozszerzony także o inne – nie wymienione w ust. 2 art. 9 – działania przedsiębiorców noszące znamiona bezprawnego zachowania ograniczającego swobodę działalności innych uczestników rynku lub eksploatującego pozycję na nim zajmowaną (praktyki nienazwane).

W niniejszej sprawie przedmiotem zarzutu są właśnie takie praktyki, które nie zostały wyszczególnione przez ustawodawcę w art. 9 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Gminie postawiony został zarzut polegający na wymuszaniu darowizn związanych z przyłączeniem nieruchomości należących do odbiorców z terenu tej Gminy do sieci wodociągowej oraz sieci kanalizacyjnej, co może stanowić praktykę określoną w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W związku z powyższym, mając na uwadze charakter praktyki oraz wywoływane przez nią skutki dla bliżej nieokreślonego kręgu odbiorców usług związanych ze zbiorowym zaopatrzeniem w wodę i zbiorowym odprowadzaniem ścieków w Gminie Dopiewo, w ocenie Prezesa Urzędu, w niniejszej sprawie nastąpiło naruszenie interesu publicznego uzasadniające podjęcie interwencji w postaci wszczęcia wobec Gminy Dopiewo postępowania antymonopolowego.

II.

Istotą praktyk ograniczających konkurencję, określonych w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców.

Zgodnie z rozszerzoną definicją przedsiębiorcy zawartą w art. 4 pkt 1a ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ilekroć w ustawie jest mowa o przedsiębiorcy rozumie się przez to przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także osobę fizyczną, osobę prawną, jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności

publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Gmina Dopiewo, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz. U. z 2001 roku, Nr 142, poz. 1591 ze zm.) jest jednostką samorządu terytorialnego posiadającą osobowość prawną. Art. 7 ust. 1 pkt 3 tej ustawy stanowi, że zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy. Zadania własne obejmują m.in. sprawy wodociągów i zaopatrzenia w wodę oraz kanalizacji. Podobną regulację zawiera art. 3 ust. 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, zgodnie z którym zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Zadania własne gmin mają na celu bieżące i nieprzerwane zaspokajanie zbiorowych potrzeb członków wspólnoty lokalnej w drodze świadczenia usług powszechnie dostępnych. Z tego względu są działaniami o charakterze użyteczności publicznej. Przesądza to o uznaniu, że Gmina posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Należy wskazać, że działalność publiczna gminy w zakresie zaspokajania potrzeb wspólnoty może być poddana ocenie z punktu widzenia przepisów ustawy antymonopolowej, o ile wywołuje skutki praktyk monopolistycznych (tak np. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 23 kwietnia 1992r. sygn. akt XVII Amr 7/92, S. Gronowski- Ustawa antymonopolowa. Komentarz. CH. Beck 1996r., str. 37 i nast.).

Praktyki ograniczające konkurencję ujawniają się na rynku właściwym.

Art. 4 pkt 9 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje rynek właściwy jako rynek towarów, które ze względu na ich przeznaczenie, cenę oraz właściwości, w tym jakość, są uznawane przez ich nabywców za substytuty oraz są oferowane na obszarze, na którym ze względu na ich rodzaj i właściwości, istnienie barier dostępu do rynku, preferencje konsumentów, znaczące różnice cen i koszty transportu, panują zbliżone warunki konkurencji. Przez towary należy rozumieć zarówno rzeczy, jak i energię, papiery wartościowe i inne prawa majątkowe, usługi, a także roboty budowlane (art. 4 pkt 7 ww. ustawy). Na rynek właściwy składa się rynek produktowy oraz rynek geograficzny.

Rynek właściwy produktowo obejmuje wszystkie towary, które służą zaspokajaniu tych samych potrzeb nabywców, mają zbliżone właściwości, podobne ceny i reprezentują podobny poziom jakości (por. E. Modzelewska – Wąchal, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wyd. Twigger, Warszawa 2002 roku, str. 49).

W wymiarze geograficznym, rynek odnosi się do obszaru, na którym warunki konkurencji, mające zastosowanie do określonych towarów, są jednakowe dla wszystkich konkurentów.

Kwestionowane w niniejszym postępowaniu praktyki Gminy dotyczą organizowania zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz.U. z 2006 roku, Nr 123, poz. 858 ze zm.), zbiorowe zaopatrzenie w wodę i zbiorowe odprowadzanie ścieków jest zadaniem własnym gminy. Równocześnie zgodnie z art. 7 ust 1 pkt. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 roku, Nr 142, poz. 1591 ze zm.) zaspokajanie zbiorowych potrzeb wspólnoty należy do zadań własnych gminy, w szczególności zadania własne obejmują sprawy wodociągów i zaopatrzenia w wodę, kanalizacji, usuwania i oczyszczania ścieków komunalnych. Stosownie do powyższych przepisów, gmina pełni funkcje organizatorskie i jest regulatorem rynku zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Do jej zadań w zakresie wodociągów i zaopatrzenia w wodę należy m.in. uchwalanie regulaminów dostarczania wody i odprowadzania ścieków, zatwierdzanie taryf, wydaje zezwolenia na prowadzenie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego zaopatrzenia ścieków oraz określa warunki funkcjonowania przedsiębiorstw wodociągowo – kanalizacyjnych na tym rynku.

Jednocześnie, biorąc pod uwagę okoliczności niniejszej sprawy, do działań o charakterze organizatorskim Gminy Dopiewo należy zaliczyć określanie zasad, na jakich przyszli odbiorcy usług w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odbioru ścieków zostają przyłączeni do sieci. Gminie zarzucono bowiem, że wymusza od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego darowizny przeznaczone na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej.

W ujęciu produktowym rynek właściwy obejmuje zatem organizowanie usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków. Należy podkreślić, że tego rodzaju usługi Gminy nie mają dla właścicieli nieruchomości substytutów. Jedynie uzyskanie od Gminy stosownej zgody warunkuje możliwość zrealizowania przyłączenia.

Rynek w ujęciu geograficznym ma charakter lokalny i ograniczony jest do obszaru gminy Dopiewo. O zasięgu tego rynku decyduje fakt, że na obszarze swojej właściwości to właśnie Gmina jest jedynym podmiotem organizującym usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, a jednocześnie nie organizuje tych usług poza obszarem swojej właściwości.

W świetle powyższego, Prezes Urzędu uznał, że rynkiem właściwym w przypadku zarzuconych Gminie praktyk jest lokalny rynek organizowania zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków, obejmujący obszar gminy Dopiewo.

Na tak określonym rynku właściwym Gmina Dopiewo działa w warunkach monopolu, posiadając pozycję dominującą w rozumieniu art. 4 pkt 10 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Zgodnie z ww. przepisem, przez pozycję dominującą rozumie się pozycję przedsiębiorcy, która umożliwia mu zapobieganie skutecznej konkurencji na rynku właściwym przez stworzenie mu możliwości działania w znacznym zakresie niezależnie od konkurentów, kontrahentów oraz konsumentów. Przepis wprowadza jednocześnie domniemanie, że przedsiębiorca ma pozycję dominującą, jeżeli jego udział w rynku właściwym przekracza 40%.

Gmina Dopiewo jest jedynym podmiotem organizującym usługi w zakresie zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odbioru ścieków na jej obszarze. Wyłącznie Gmina była właściwa do wydania zgody na pobudowanie przyłącza wodociągowego lub kanalizacji sanitarnej. Potencjalni inwestorzy jedynie do Gminy mogli występować o wydanie takiej zgody. W tym wypadku inwestorzy - odbiorcy usług Gminy, nie mieli rzeczywistej alternatywy dla usług oferowanych przez Gminę.

III.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, zakazane jest nadużywanie pozycji dominującej na rynku właściwym przez jednego lub kilku przedsiębiorców. Ww. ustawa nie definiuje pojęcia nadużycia pozycji dominującej, zawiera jedynie w art. 9 ust. 2 przykładowy katalog zachowań, które mogą zostać zakwalifikowane jako praktyka nadużywania dominującej pozycji rynkowej. Praktyki niewymienione w tym katalogu stanowią praktyki nienazwane (por. wyrok SOKiK z 24 października 2001 roku, XVII Ama 101/00).

Praktyką polegającą na nadużywaniu pozycji dominującej jest takie zachowanie dominanta rynkowego, które nie byłoby możliwe w warunkach swobodnej konkurencji. Wykorzystując przewagę wynikającą z posiadanej pozycji rynkowej, dominant wpływa na strukturę rynku lub sytuację jego kontrahentów, konkurentów i konsumentów. Jego działanie, kwalifikowane jako praktyka nadużywania pozycji dominującej, prowadzić może w efekcie do ograniczenia samodzielności pozostałych uczestników rynku oraz wymuszenia uczestnictwa w rynku na zasadach narzuconych, z reguły mniej korzystnych, niżby to wynikało z działania nieskrępowanych mechanizmów rynkowych w warunkach istnienia konkurencji.

W niniejszym przypadku mamy do czynienia z praktyką eksploatacyjną, przez którą rozumie się jednostronne działania przedsiębiorców, których skutkiem bezpośrednim jest

wyrządzenie szkody interesom kontrahentów (klientów), w tym konsumentom, nawet jeśli mechanizm konkurencji nie jest przez to zakłócony, a konsumenci uzyskują krótkoterminowo pewne korzyści (por. T. Skoczny, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz. Wyd. C. H. Beck, Warszawa 2009 roku, str. 616).

Gminie Dopiewo zarzucono stosowanie praktyki ograniczającej konkurencję polegającej na wymuszaniu od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego darowizn przeznaczonych na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej.

Wymaga podkreślenia w tym miejscu, iż ramy prawne dla partycypacji finansowej mieszkańców w rozbudowie infrastruktury technicznej tworzy ustawa o gospodarce nieruchomościami. Zgodnie z art. 144 tej ustawy, właściciele nieruchomości uczestniczą w kosztach budowy urządzeń infrastruktury technicznej poprzez wnoszenie na rzecz gminy opłat adiacenckich. Opłatę tę ustala się w związku ze wzrostem wartości nieruchomości spowodowanym budową urządzeń infrastruktury technicznej finansowanych ze środków publicznych. Przez budowę urządzeń infrastruktury technicznej rozumie się budowę drogi oraz wybudowanie pod ziemią, na ziemi albo nad ziemią przewodów lub urządzeń wodociągowych, kanalizacyjnych. Stosownie do art. 145 ust. 1 ustawy o gospodarce nieruchomościami, wójt (burmistrz albo prezydent miasta) może, w drodze decyzji, ustalić opłatę adiacencką każdorazowo po stworzeniu warunków do podłączenia nieruchomości do poszczególnych urządzeń infrastruktury technicznej. Użycie słowa *może* oznacza, że działając dyskrecyjnie, organ ten sam decyduje o wszczęciu postępowania w przedmiocie ustalenia opłaty adiacenckiej.

Co do zasady jednak nie jest zabroniona inna forma uczestnictwa mieszkańców w budowie infrastruktury technicznej, np. poprzez wnoszenie darowizn, z tym istotnym wszakże zastrzeżeniem, iż musi ona mieć charakter całkowicie dobrowolny. Stąd też kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy jest zagadnienie, czy w niniejszej sprawie Gmina Dopiewo prosiła jedynie, jak podnosi, o wpłatę darowizn, czy też wpłatę darowizn wymuszała, tj. innymi słowy stwarzała sytuację, w której osoba ubiegająca się o przyłączenie do sieci mogła odebrać wniesienie darowizny jako konieczny warunek uzyskania zgody na przyłączenie.

Analizując zebrane w sprawie dowody, Prezes Urzędu doszedł do przekonania, iż Gmina Dopiewo nie tylko ograniczała się do próśb o przekazanie darowizny, choć takie przypadki w części miały miejsce, ale również stosowała elementy presji na osobach ubiegających się o zgodę na przyłączenie do sieci, względnie sugerowała, iż darowizna taka ma charakter obowiązkowy.

Po pierwsze, świadczy o tym już sam fakt konieczności uzyskiwania zgody od Gminy Dopiewo na przyłączenie do sieci. Zauważyć należy, iż w świetle art. 15 ust. 4 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, przedsiębiorstwo wodociągowo - kanalizacyjne jest obowiązane przyłączyć do sieci nieruchomość osoby ubiegającej się o przyłączenie nieruchomości do sieci, jeżeli są spełnione warunki przyłączenia określone w regulaminie dostarczania wody i odprowadzania ścieków oraz istnieją techniczne możliwości świadczenia usług. Z cytowanego przepisu nie wynika, iżby jakikolwiek organ gminy posiadał kompetencje decyzyjne w odniesieniu do osób ubiegających się o przyłączenie do sieci. Konieczność złożenia wniosku do Urzędu Gminy Dopiewo o udzielenie zgody jest więc dodatkowym i nie przewidzianym w przepisach elementem procedury prowadzącej do realizacji przyłączenia, elementem, który mógł stwarzać pozory, iż od decyzji władz Gminy zależy, czy będzie można nieruchomość do sieci przyłączyć.

Po drugie, za stwierdzeniem, iż wnioskujący mogli czuć się zmuszeni do przekazania darowizny i odbierać przekazanie darowizny jako warunek konieczny do uzyskania zgody na przyłączenie przemawia konstrukcja wniosku. Przykładowo, wniosek dotyczący przyłącza wodociągowego zatytułowano: „*Dotyczy: wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego*”. W

osnowie wniosku zawarte zostało sformułowanie „Proszę o wyrażenie zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego w miejscowości do posesji przy ul. dz. nr ewid. zgodnie z wydanymi warunkami technicznymi włączenia do sieci wodociągowej i załączoną dokumentacją techniczną”, a nieco poniżej zamieszczono oświadczenie: „Jednocześnie oświadczam i zapewniam, że przekażę na rzecz Gminy darowiznę w kwocie 1 250 zł na rachunek bankowy w Poznańskim Banku Spółdzielczym Oddział w Dopiewie (...), która to kwota przeznaczona będzie na rozbudowę gminnej infrastruktury kanalizacyjnej” z dopiskiem „Proszę także o rozłożenie ww. płatności na rat.” Jednocześnie w formularzu wniosku brak jest jakichkolwiek treści, które sugerowałyby, że zgoda na przekazanie darowizny nie jest obowiązkowa. W szczególności, brak możliwości wyboru treści oświadczenia dotyczącego darowizny (np. wyrażam zgodę/nie wyrażam zgodę). Potwierdzają to wyjaśnienia osób, które przekazały darowizny. Np.:

- „deklaracja wpłaty była integralną częścią wniosku o dokonanie przyłącza, stąd rozumiałem to jako konieczność / warunek uzyskania zgody”;
- „chcąc przyłączyć się do kanalizacji otrzymałam od Gminy Dopiewo umowę, zgodnie z którą miałam przekazać darowiznę w wysokości 1850 zł. Gdybym tego nie zapłaciła, nie miałabym podłączonej kanalizacji”;
- „przekazanie na rzecz Gminy Dopiewo, przeznaczonej na rozbudowę gminnej infrastruktury kanalizacji sanitarnej było warunkiem podstawowym. W dniu, w którym udałam się do Gminy po uzyskanie zgody na ww. pozwolenie otrzymałam do podpisania umowę darowizny kwoty pieniężnej”.

Po trzecie, niezależnie od konieczności uzyskania zgody i treści wniosku, o wymuszaniu wniesienia darowizny świadczy zachowanie pracowników Urzędu Gminy w Dopiewie, którzy zajmowali się przyjmowaniem klientów. Potwierdzają to następujące wyjaśnienia:

- „urzędnicy Gminy Dopiewo sugerowali wpłatę darowizny na rozwój infrastruktury technicznej w związku z możliwością podłączenia się do sieci kanalizacyjnej, potem można się ubiegać o dokonanie właściwego podłączenia. Ponadto w piśmie od Gminy Dopiewo dotyczącym informacji o możliwości podłączenia się do sieci kanalizacji sanitarnej oraz obowiązku wystąpienia do Wójta Gminy Dopiewo o wyrażenie zgody na podłączenie się widniał dopisek o treści: Na podstawie funkcjonującej od lat w gminie umowy społecznej zwracamy się z uprzejmą prośbą o dokonanie darowizny na rzecz rozwoju infrastruktury technicznej na terenie Gminy Dopiewo w kwocie 1850 zł.”;
- „umowa darowizny została przeze mnie podpisana, co było podyktowane chęcią jak najwcześniejszego włączenia się do sieci, jak również zwolnieniem z opłaty adiacenckiej, którą to miała naliczać Gmina. Zwolnienie z opłaty adiacenckiej było możliwe po podpisaniu umowy darowizny i wpłaceniu określonej przez Gminę kwoty. W urzędzie poinformowano mnie, że jeżeli wejdzie w życie ustawa dotycząca opłat adiacenckich, to kwota darowizny będzie zaliczona w poczet owej opłaty, a do uregulowania pozostanie suma wynikająca z różnicy kwot (wplaconej a naliczonej)”;
- „przekazanie darowizny było warunkiem wyrażenia zgody na wykonanie przyłącza wodociągowego, poinformowano mnie o tym w momencie, kiedy zapytałam się w urzędzie, czy najpierw można uzyskać zgodę, a dopiero później przekazać darowiznę. Otrzymałam wtedy informację, że dokument dotyczący zgody podpisywany jest w momencie kiedy widzę potwierdzenie dokonania przelewu darowizny.”;
- „aby uzyskać zgodę na wykonanie przyłącza kanalizacji sanitarnej zostałem zmuszony do podpisania umowy o darowiznę kwoty pieniężnej na rzecz Urzędu

Gminy. Z tym potwierdzeniem dokonania wpłaty musiałem ponownie udać się do Urzędu Gminy po zgodę na podłączenie posesji do sieci kanalizacyjnej i spisanie umowy o zrzut ścieków z Zakładem Usług Komunalnych w Dopiewie”.

Reasumując, w ocenie Prezesa Urzędu, zebrane dowody w postaci dokumentów stosowanych przez Gminę w procedurze przyłączenia do sieci, a także wyjaśnienia darczyńców, mieszkańców Gminy, złożone w trybie art. 50 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, świadczą o tym, że Gmina Dopiewo wykorzystywała swoją pozycję dominującą na lokalnym rynku, poprzez wymuszanie od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego darowizn przeznaczonych na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej. Skoro tak, spełnione zostały wszystkie przesłanki konieczne do stwierdzenia stosowania przez Gminę Dopiewo praktyki ograniczającej konkurencję określonej w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w sposób określony w postanowieniu o wszczęciu postępowania.

Dysponując ww. dowodami, Prezes Urzędu postanowił o oddaleniu wniosku Gminy o przesłuchanie w charakterze świadków osób, które wniosły na rzecz Gminy Dopiewo darowiznę oraz udzieliły odpowiedzi na pismo Prezesa Urzędu. Jak wskazano wcześniej, Gmina swój wniosek uzasadniała faktem, że na podstawie oświadczeń, które w istocie stanowiły odpowiedzi na zwięźle sformułowane przez organ antymonopolowy pytania dotyczące okoliczności wniesienia darowizn na rzecz Gminy, trudno jest uzyskać pełną wiedzę odnośnie tych faktów, zmierzającą do ustalenia w sposób prawidłowy stanu faktycznego sprawy.

Wobec powyższego wymaga podkreślenia, iż przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c. w związku z art. 84 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Dokonując oceny zaistnienia tej przesłanki w odniesieniu do wnioskowanych dowodów nie można pominąć, iż istotne z punktu widzenia postawionego zarzutu ustalenia poczynione w niniejszej decyzji, w przeważającej mierze oparte są na stosowanej przez Gminę Dopiewo procedurze uzyskiwania zgody na przyłączenie do sieci oraz treści dokumentów, którymi Gmina w toku tej procedury się posługiwała. Dlatego, w kontekście dodatkowych dowodów, w postaci dostarczonych na prośbę Prezesa Urzędu, w trybie art. 50 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pisemnych wyjaśnień mieszkańców Gminy, w ocenie Prezesa, zeznania wskazanych świadków takiego znaczenia nie mają. Na istotne znaczenie dla sprawy wnioskowanych dowodów nie wskazuje także argumentacja Gminy, którą przytoczono we wniosku. Po pierwsze, z naruszeniem dyspozycji art. 52 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, nie zawiera ona faktów, które miały być stwierdzone zeznaniami poszczególnych świadków. Po drugie, wbrew twierdzeniom Gminy, pytania zawarte w prośbie Prezesa Urzędu, sformułowane zostały w sposób jednoznaczny i precyzyjny, a zarazem wykluczający jakąkolwiek sugestię, czy też ograniczający swobodę wypowiedzi do kategorycznych stwierdzeń. A takie okoliczności tylko mogłyby, zdaniem Prezesa Urzędu, dyskwalifikować wartość dowodową dostarczonych wyjaśnień i uzasadniać potrzebę dopuszczenia dowodu z zeznań świadków.

Jak wskazano w poprzedniej części decyzji, wzory wniosków o wyrażenie zgody na przyłączenie do sieci obowiązywały i były stosowane od września 2008 roku do 2011 roku. Obecnie, tj. od 2012 roku zagadnieniami przyłączenia do sieci zajmuje się ZUK, który posługuje się wzorem „Wniosku o wydanie warunków technicznych na wykonanie przyłącza wodociągowego/przyłącza kanalizacyjnego. Wniosek ten nie zawiera wzmianki o darowiznie.

Powyższe oznacza, iż Gmina Dopiewo zrezygnowała z obowiązującej, szczególnej procedury uzyskiwania zgody na przyłączenie do sieci oraz stosowania wniosków zawierających

deklarację wniesienia na jej rzecz darowizny. Upoważnia to tym samym do stwierdzenia, iż zarzucona Gminie praktyka została zaniechana.

Z dostarczonych przez Gminę wyjaśnień wynika, iż ostatnią darowiznę zadeklarowano w dniu 8 listopada 2011 r. Z uwagi jednak na fakt, iż Gmina w swoich wyjaśnieniach nie podawała konkretnej daty wycofania się z kwestionowanej procedury, operowała jedynie terminami określonymi w latach (do 2011 roku i od 2012 roku) jako datę zaniechania praktyki przejęto 31 grudnia 2011 r.

Biorąc pod uwagę powyższe, należało orzec jak w pkt I sentencji decyzji.

IV.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jeżeli przedsiębiorca dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 9 tej ustawy, Prezes Urzędu może nałożyć na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się naruszenia zakazu określonego, m.in., w art. 9 tej ustawy.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów wprowadziła zasadę fakultatywności kar nakładanych przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia zakazu stosowania praktyk ograniczających konkurencję. Prezes Urzędu, wydając decyzję o nałożeniu kary pieniężnej, działa, zatem w ramach uznania administracyjnego, co oczywiście nie jest równoznaczne z dowolnością. W tym zakresie kieruje się zasadą równości i proporcjonalności. Rozważając kwestię nałożenia kary organ antymonopolowy musi wziąć pod uwagę, czy w danych okolicznościach sprawy konieczne albo celowe jest jej nałożenie, a jeżeli tak, to w jakiej wysokości kara spełni założone funkcje. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106 -108 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu powinien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności uprzedniego naruszenia przepisów ustawy (art. 111 ww. ustawy). W orzecznictwie sądowym wskazuje się, że w przypadku kar za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję przesłankami, które należy brać pod uwagę, są: potencjał ekonomiczny przedsiębiorcy, skutki praktyki dla konkurencji lub kontrahentów, dopuszczalny poziom kary wynikający z przepisów ustawy oraz cele jakie kara ma osiągnąć (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2000 roku, sygn. akt I CKN 793/98, LEX nr 50870). W ocenie Prezesa Urzędu na wysokość kary musi mieć także wpływ stopień zagrożenia lub naruszenia interesu publicznoprawnego stosowanymi praktykami ograniczającymi konkurencję.

Zważyć należy, iż nakładana przez organ antymonopolowy kara pieniężna winna pełnić funkcję represyjną (tj. stanowić dolegliwość za naruszenie przepisów ustawy antymonopolowej), a także prewencyjną, dyscyplinującą (tj. zapobiegać podobnym naruszeniom w przyszłości).

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy i stopień interesu naruszenia publicznoprawnego Prezes Urzędu uznał uzasadnione i celowe nałożenie na Gminę Dopiewo kary pieniężnej za naruszenie zakazu stosowania praktyki ograniczającej konkurencję, określonej w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Jako podstawę obliczenia kar, ze względu na fakt, że przedsiębiorcą wobec którego stwierdzono naruszenie ww. przepisu jest jednostka samorządu terytorialnego przyjęto sumę z pozycji: „dochody z majątku” oraz „pozostałe dochody własne” Gminy Dopiewo za 2011 rok. Pozycje te obejmują bowiem dochody osiągane z prowadzonej przez Gminę działalności gospodarczej. Dochody z obydwu pozycji wyniosły łącznie [usunięto]zł. Maksymalna kara pieniężna, która mogłaby zostać nałożona na Gminę Dopiewo to [usunięto] zł.

Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonego w niniejszej decyzji naruszenia. Ważąc stwierdzone naruszenie Prezes Urzędu

kierował się przede wszystkim dwiema okolicznościami: (a) naturą naruszenia i (b) czynnikami związanymi ze specyfiką rynku oraz działalnością przedsiębiorcy.

W kwestii natury naruszenia wyróżnia się: naruszenia bardzo poważne, do których należy zaliczyć przede wszystkim szczególnie szkodliwe horyzontalne ograniczenia konkurencji, jak również przypadki nadużywania pozycji dominującej mające na celu lub prowadzące do eliminacji konkurencji na rynku, naruszenia poważne, do których należy zaliczyć przede wszystkim porozumienia horyzontalne niezaliczane do najpoważniejszych naruszeń, porozumienia pionowe wpływające na cenę lub warunki oferowania produktu, przypadki nadużywania pozycji dominującej mające na celu lub prowadzące do istotnego ograniczenia konkurencji lub dotkliwej eksploatacji kontrahentów lub konsumentów, wreszcie naruszenia inne niż wyżej wymienione (tzw. naruszenia pozostałe), do których należą m.in. porozumienia wertykalne niedotyczące ceny lub możliwości odsprzedaży towaru, jak również przypadki nadużywania pozycji dominującej o mniejszej wadze.

Stwierdzona w niniejszej decyzji praktyka nadużywania pozycji dominującej na lokalnym rynku organizowania usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków obejmującym teren Gminy Dopiewo, polega na wymuszaniu od podmiotów ubiegających się o zgodę na budowę przyłącza kanalizacyjnego oraz przyłącza wodociągowego darowizn przeznaczonych na rozbudowę gminnej infrastruktury wodociągowej i kanalizacyjnej, co stanowi praktykę ograniczającą konkurencję określoną w art. 9 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Praktyka Gminy Dopiewo miała zatem charakter eksploatacyjny.

W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma jednak podstaw do stwierdzenia, aby bezpośrednim zamiarem Gminy była chęć eksploatacji jej kontrahentów - inwestorów, którzy występują o zgodę na przyłączenie nieruchomości do sieci. Nie stwierdzono także, aby w rzeczywistości na wszystkich przyszłych odbiorcach usług zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków wywierana była presja w celu uiszczenia darowizn.

Biorąc pod uwagę wymienione czynniki, Prezes Urzędu zaliczył ww. praktykę do pozostałych naruszeń konkurencji. Kwotę bazową ustalono na poziomie [usunięto]% przychodów Gminy, tj. w wysokości 4.604 zł po zaokrągleniu.

Wychodząc z założenia, że wymiar kary pieniężnej nakładanej za stosowanie przez przedsiębiorcę praktyk ograniczających konkurencję powinien być uzależniony od rzeczywistego wpływu stwierdzonego naruszenia na rynek, Prezes Urzędu rozważył, czy ustalona wyżej wysokość kary powinna podlegać dalszej modyfikacji.

W następnej kolejności rozważono czynniki dotyczące specyfiki rynku i działalności Gminy Dopiewo. W szczególności wzięto pod uwagę skutki praktyki, w postaci wystąpienia szkody po stronie kontrahentów lub konsumentów (słabszych uczestników przedmiotowego rynku), dotkniętych praktykami Gminy. Z drugiej strony należy zauważyć, że liczba darowizn w Gminie Dopiewo w 2010 roku za przyłączenie do sieci wodociągowej i kanalizacyjnej wyniosła [usunięto] na 343 przyłączenia, a w 2011 roku [usunięto] na 473 przyłączenia, co oznacza występowanie znacznej dysproporcji pomiędzy liczbą osób, które wpłaciły darowiznę a ogólną liczbą osób, które uzyskały zgodę na przyłączenie do sieci wodociągowej lub kanalizacyjnej. Uwzględnienie wskazanych okoliczności doprowadziło do podwyższenia kary jedynie o [usunięto]%, do kwoty 5.065 zł.

Mając na względzie okres stosowania przez Gminę zakwestionowanej praktyki można określić jako długotrwały. Praktyka ta wywierała wpływ na większość osób, które decydowały się na przekazanie darowizny, powodując skutki w postaci podjęcia zobowiązania (a dalej realizacji tego zobowiązania) do przekazania na rzecz Gminy określonych środków finansowych. Skutki te występowały aż do momentu zaniechania praktyki. Z drugiej strony należy zauważyć, że od roku 2010 następował systematyczny spadek ilości osób, które zgodziły się na wpłatę darowizny, a i przyjąć trzeba, iż część z nich wpłaty dokonało rzeczywiście dobrowolnie. Zdaniem Prezesa

Urzędu powyższe okoliczności uzasadniają podwyższenie kary z uwagi na okres stosowania praktyki jedynie o **[usunięto]** %, do kwoty 5.572 zł.

Ważąc okoliczności obciążające i łagodzące, Prezes Urzędu nie dopatrył się okoliczności obciążających, które decydowałyby o konieczności zmiany nałożonej na Gminę kary. Za istotną okoliczność łagodzącą uznał natomiast zaniechanie przez Gminy stosowania praktyki, która uzasadnia obniżenie wysokości kary **[usunięto]**% tj. do kwoty 5.015 zł.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Prezes Urzędu uznał, że istota stwierdzonego niniejszą decyzją naruszenia ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, uzasadnia nałożenie na Gminę Dopiewo kary pieniężnej, w ostatecznej wysokości po zaokrągleniu do: 5.015 zł.

W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz współmierna do możliwości finansowych Gminy. Kara pieniężna w tej wysokości pełni funkcję represyjną za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, gdyż podkreśla naganność zachowania Gminy, która dopuściła się stosowania praktyk ograniczających konkurencję. Jednocześnie nałożona kara pełni funkcję prewencyjną, zniechęcającą do naruszania prawa przez Gminę (jak również inne gminy bądź przedsiębiorców wodociągowo - kanalizacyjnych, którzy działają na lokalnych rynkach zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków).

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł jak w punkcie II sentencji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie:

NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kodeksu postępowania cywilnego – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Poznaniu.

z upoważnienia Prezesa
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury UOKiK w Poznaniu
Jarosław Krüger

Otrzymuje:

Pan

Paweł Sowisło – pełnomocnik

Gminy Dopiewo

Kancelaria Adwokatów i Radców Prawnych

P. J. Sowisło & Tobolewski Sp. k.

ul. 28 Czerwca 1956 r. nr 231/239

61-485 Poznań